

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο Γρίβας κι' ο δικαστικός κλητήρας

Ο Θεodorάκης Γρίβας χρωστούσε ος κάποιον ένα χρηματικό ποσόν,
άλλ' από πείσμα δεν ήθελε να τὸ πληρώσῃ. Ο δανειστής ἔκανε ἀγωγὴν,
ὁ Θεodorάκης δὲν καταδέχτηκε νὰ υπερασπισθῇ μὲ δικηγόρον καὶ ὄναγον
ἐκέρδοιο. Ἐπῆρε ὁμοῦς κάποιος νὰ πᾶν νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφαι
στό στρατηγὸν, ἀλλ' οἱ δικαστικοὶ κλητήρες τῆς περιφερείας ἀρνούντανε,
γιατὶ κάποτε ὁ Γρίβας υπεχρέωσε ἕνα κλητῆρα πὺν ἐτόλμιος νὰ παρου
σιαστῇ μπροστά του γιὰ μιὰ τέτοια ἐνέργεια, νὰ μαοσήσῃ καὶ νὰ καταπιῇ
τὴν ἀπόφαι τοῦ δικαστηρίου !

Τέλος, ὁ ἐνδιαφερόμενος βροῆκε ἕνα δικαστικὸν κλητῆρα ἄλλης περιφε
ρείας, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε τί εἶημα ἔνε Θεodorάκης Γρίβας καὶ τὸν ἔστειλε
νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφαι.

Ο στρατηγὸς τὸν ἐδέχτηκε καὶ ὄταν ἔμαθε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέφειρός
του, ἔρπαξε τὴν πάλαι καὶ τοῦ εἶπε :

Κακομοῖρη, ἂν ξαναφανῆς μπροστά μου, θὰ σὲ κόψω στὰ δνῶ.
Ο κλητῆρας τῶβαλε στὰ πόδια. Ἐπῶ ὁμοῦς ἔτρωσε στὸν κῆπον, ἔπε
σε ἀπάνω σ' ἕνα νεαρὸ ἀνθρωπολογαγὸ τοῦ Πεζικοῦ.

Ποῦς εἶσαι οὔ; τί τρώχεις εἶσαι; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀξιωματικός.
Ο κλητῆρας τὸν ἐδήλωσε τὴν ιδιότητά του, τοῦ ἐξηγήσε τί συνέβη καὶ
τοῦ ἔδειξε τὴν ἀπόφαι. Ο ἀξιωματικός, ἀφῶ τὴν ἐδιάβασε, τοῦ εἶπε :

Πήγαυε πίσω ἀπάνω καὶ πᾶς τον : Μοῦ εἶπε ὁ γνός σου ὁ Λη
μητροάκης νὰ μὲ πληρώσῃς, γιὰτὶ ἂν δὲ μὲ πληρώσῃς θ' ἀνεβῆ ἐπάνω νὰ
τὰ κἀνῃ θάλασσα !

Ο κλητῆρας ἔκανε ν' ἀνοηθῆ, ἀλλ' ὁ Λημητροάκης Γρίβας, ἀρῶντερος
ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἔβαλε τὸ χεῖρ στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Εἶδε πᾶ
ὁ κλητῆρ ὅτι δὲν μωροῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ἀπελπισμένος γύρισε πίσω
καὶ ἀνῆβῆ στὸ σπίτι.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ στρατηγὸς ἐτοράβηξε τὴν πάλαι ἔξω φρεφῶν.
- Ἄ, ἤσθες πάλι !...

Στάσου μιὰ στιγμῆ, γὰ τὸν Θεὸ ! Ο γνός σου ὁ Λημητροάκης μ' ἔ
στειλε νὰ μὲ πληρώσῃς ἄλλοιως θ' ἀνεβῆ ἐπάνω νὰ κἀνῃ τὸ κοκάκι.

Ο στρατηγὸς ἀκέφτηκε λίγο καὶ εἶπε :
- Θὰ σε πληρώσω, γιὰτὶ ὁ γνός μου τὸ εἶπε καὶ θὰ τὸ κἀνῃ. Θὰ μᾶς
κἀνῃ !...

καὶ τὸ κορίτσι ἔβγαλε ἕνα ἀπ' τὰ ποικύμισσά της.
- Γδύσου ! εἶπε πάλι τὸ φεῖδι στὸ κορίτσι.
- Γδύσου ἐσὺ πρώτα, ξανάπε τὸ κορίτσι στὸ φεῖδι...

Τὸ φεῖδι ἄρχισε πάλι νὰ πᾶρνεται χαρῶ, νὰ βογγᾶ καὶ νὰ
δῆρνεται, ὅσπου τοῦ βῆγχε καὶ τὸ δευτέρου δέμα. Τὸ κορίτσι ἔ
βγαλε τότε ἄλλο ἕνα ποικύμισσο, κι' εἶσαι ἔγινε ὅσπου τὸ φεῖδι
ἔβγαλε καὶ τὰ ἔφτα του τοιάμια. Τὸ κορίτσι δὲ φοροῦσε πᾶτά
παρὰ ἕνα ποικύμισσο. Τὸ κορίτσι πήρε τότε τὴ βοῦρτσά, τὴ βου
τήσε στὸ τσουζάλι, κι' ἄρχισε νὰ τριπῆ μὲ τὸ ζετὸ νερὸ τὸ φεῖδι.
Κι' εἶσαι, σὲ λίγο, ὅπως τῆς εἶχε πῆ ἡ μητέρα της, χάρηκε ἀπ'
τὰ μάτια της τὸ φεῖδι καὶ παρουσιάσθηκε μπροστά της ἕνα θαυ
μάσιο παλληγάρι. Τὸ παλληγάρι τῆς εἶπε τότε πὸς αὐτὸς ἦταν
ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὸς θὰ τὴν πάρῃ γυ
ναῖκα του καὶ θὰ τὴν κἀνῃ μιὰ μέρα βασίλισσα.

Τὸ πρωί, μόλις ἔφεξε, ὁ βασιλιάς ἔστειλε ἕναν ἄνθρωπὸ του
νὰ κυττάσῃ μὲς στὴν κάμαρα καὶ νὰ δῆ τί εἶχε ἀπογίνει. Σὲ λίγο
ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γύρισε στὸ βασιλεῖα καὶ τοῦ εἶπε πὸς εἶχε
δῆ ἐκπληκτικὰ πράγματα. Στὸ πάτωμα ἦταν ἔφτα φειδοτόμαρα κι'
ἔξη ὀλόλευκα που-άμισσα. Δίπλα στὸ κορίτσι κοιμότανε ἕνα ὁ
ραῖο παλληγάρι, καὶ τὸ φεῖδι δὲ φαινότανε πουθενά.

Ο βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα ἀπόρησαν πολὺ κι' αὐτὰ καὶ στὴν
ἀρχὴ δὲ θέλησαν νὰ τα πιστέψουν, ὡς πὸν πῆγαν καὶ τὰ εἶδαν
μὲ τὰ μάτια τους. Ἐσπῆγσανε τότε τὸ παλληγάρι καὶ τὴν κόρη
καὶ τοὺς ζήτησαν ἐξηγήσεις. Τὸ κορίτσι τοὺς εἶπε τότε πὸς μὲ
τὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας του κατώφισσε νὰ κἀνῃ τὸ φεῖδι ἄν
θρωπο, κι' εἶσαι οἱ βασιλεῖς ἔμαθαν ὅλη τὴν ιστορία. Ἡ βασίλι
σα θυμῆθηκε τότε πὸς δὲν εἶχε καθάρισε τὸ πρώτο κορυμίδι,
καὶ κατὰλαβε τί εἶχε συμβεῖ. Ρώτησε καὶ τὴ αμαῆ, κι' αὐτὴ ὡμο
λόγησε πὸς ἡ βασίλισσα εἶχε κἀνῃ δνῶ πωιδιά, δίδυμα, ἀλλὰ τὸ
πρώτο πὸν γεννήθηκε ἦταν ἕνα φεῖδι, καὶ γι' αὐτὸ τὸ πέταξε
ἀπ' τὸ παράθυρο κάτω στὸ δάσος.

Τότε ὁ βασιλιάς ἀγάλλισε τὸ παιδί του καὶ κῆρυξε σ' ὅλο
του τὸ βασίλειο πὸς ὁ πριγκιματικός διάδοχος τοῦ θρόνου ἦταν
αὐτὰς, καὶ πως αὐτὸς θὰ κληρονομήσει μετὰ τὸ θάνατό του ὅλο
τὸ βασίλειο. Σὲ λίγα χρόνια ἔγινε κι' αὐτοῦ. Καὶ τὸ βασιλόπουλο
πὸν ἔβουσε χρόνια ἦταν φεῖδι ἔγινε βασιλιάς, καὶ τὸ φτωχὸ κο
ρίτσι βασίλισσα, καὶ ζάνανε πολλὰ παιδιά καὶ ζῆσαν εὐτυχισμένοι
πολλὰ-πολλὰ χρόνια.

Μετὰφρ. Σταθ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἄν δὲν ὑπῆρχαν γυναῖκες στὴ γῆ, ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ ἦσαν ἄγγελοι,
ἀλλὰ θὰ ἐπληθύνοντο ὑπεροβολικὰ.

Κανένας δὲν ἔξοι τις γυναῖκες, γιὰτὶ ὅσοι τις ἀγαποῦν τις βλέπουν ἀπὸ
πολὺ κοντὰ κι' ὅσοι δὲν τις ἀγαποῦν τις βλέπουν ἀπὸ πολὺ μακρὰ.

Μὴ μμεῖσθε ὄσους πίνουν τὸν καφέ τους μελετώντας τὴ γυναῖκα. Ἀο
κεσθῆτε νὰ τις ἀγαπάτε.

Στὴ νεότητά μας ὁ ἔρωτος εἶνε μιὰ λύπη εὐχάριστη, ἀργότερα δὲ μιὰ
θλιβερὴ εὐχάριστη.

Πέτε μου τις ἀρῶτες πὸν ἐπιδικανῆνε ἕνας ἄνθρωπος, γιὰ νὰ σὰς πῶ τὰ
ἐλατιώματα πὸν κοῦβη.

Ὅταν ἀγαποῦμε κανένα, δὲν βλέπουμε τὰ σφάλματά του. Αὐτὸ ἐξηγεῖ
γιὰ ποῖο λόγο δὲ βλέπουμε ποτε ! τὰ δικά μας.

Ἄδύνατο εἶναι ἐκείνο πὸν θέλομε νὰ τὸ κἀνομε κι' ὄχι ἐκεῖνο πὸν
μπορομε νὰ τὸ κἀνομε.

Οἱ ἀπιστίες τῆς ἐλπίδος δὲν ἐμποδίζαν ποτε κανένα νὰ ἐπιζῆ καὶ οἱ
προδοσίες τοῦ ἔρωτος δὲν ἔθεράπευαν κανένα ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἀγάπης.

✱

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ Κ' Η ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΓΝΩΜΗ

Ο Σατωβριάνδος δηγγεῖται τὸ ἔξης ἀνέκδοτο στὰ Ἐπισημογραφικὰ
ματὰ του ἐν σχέσει μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ Λουδοβίκου 18ου :

Ἄγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς σιγονοσίας τοῦ δοκῆος τῆς
Ὀτομάντης πὸν ἱστορήγετο ἐναντίον τοῦ τότε βασιλικῆο καθητοῦτος, ὁ Λουδο
βίκος 18ος ἐκάλεσε τὸν ποιτῆ καὶ τὸν ἐρώτησε ποῖά ἦτο ἡ γνώμη του
ἐπὶ τὸν μέτρω πὸν εἶχε λαβεῖ πρὸς πάταξιν τὸν ἐπαρσατοῦν.

- Τῶσα πλέον Μεγαλειότατε, ἀπῆρτησε ὁ Σατωβριάνδος, ὅτι ἔγινε
ἔρω. Σὰς παρακαλῶ θεμῶς νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σιωπήσω.

- Ἄλοῦν, ἄλοῦν ! Ἐννοῶ νὰ μοῦ πῆτε εὐεῖθερα τὴ γνώμη σας.
Σὰς ἀκούω !

- Συγγωῆστε με λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἂν σὰς μιλῶσω ἔρωσις
γάνη. Σῆς με διατάξαιτε... Κατὰ τὴν γνώμη μου, λοιπὸν, ἡ μοναρχία
τεῖνει στὸ νὰ σβῆσῃ δνῶ παντός !...

Ο βασιλεῖς ἐρώπησε γιὰ λίγο. Κατόπιν δὲ ἀνασπῆζόντας ἐλαφρὰ
εἶπε :

- Ἐ, λοιπὸν, κῆρις νῆ Σατωβριάνδε, αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου γνώμη.
Καὶ πράγματι ἡ μοναρχία ἔλεος καὶ κλυτοῖσθε στὸ ἴδιο της τὸ αἷμα !

✱

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

(Ἐπειδὴ πολλοὶ τὸν ἀναγνώστην μας μὲς ζήτησαν τελευταίως ὡς ἔθαρε
τικῆν ἔρωτιν, νὰ δημοσιεύσωμε τραγούδια τοῦ ἀληθοῦ ἡτοῦ ποιητοῦ Ἀμη.
Παπαρηγόπουλου δημοσιεύσωμε εὐχάριστος τὰ κατωθία.)

Τὴν εἶδον μόλις κ' ἔκατοτε ἠγάπησα ἐκείνην.
Εἶναι πολὺ τὸ αἰσθημα, κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ.
Εἰς τῆς ψυχῆς μου κρύπτεται περιλυπὸν τὰ βάθη,
Τὴν ὑπερτάτην ἐνδυνῆν σιωπηλὴν γαλήνην.

Ἄλλης ζωῆς ἀνάμνησις καὶ πόθος κόσμων ἄλλων.
Ἐδὼ ἐβλάστησεν, ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἀνθίσῃ.
Ἐδὼ θὰ μείνῃ ἄγνωστον καὶ ἀφανὲς θὰ ζῆσῃ.
Ὡς ἄνθος εἰς ἔρημια τοῦ παρελθόντος θάλλων.

Καὶ διαβαίνει ἔμπροσθεν ἐμοῦ φειδρὰ ἐκείνη.
Ἀμείμονος μὲ θεωρεῖ μὲ τὸ γλαυκὸν τῆς ὄμμα.
Τὴν βλέπω καὶ βαπτίζεται εἰς τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα,
καὶ ἀγνοεῖ ὅτι τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ κολλῦνει.

Καὶ ὄταν μάθῃ ἄψυχον πὸς μ' ἔλαβε τὸ χῶμα,
Πρὶν ἔτι ὁ ψυχρὸς βορρᾶς τὸ ἔαρ μου μαράνῃ,
Ἐγώφισα πρὸς τὸν οὐρανὸν τεθλομένομ ὄμμα,
Θὰ ἐρωτήσῃ : « διατὶ λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃ ; »

✱ Δ. Παπαρηγόπουλος